

Sygn. akt II Ka 575/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 grudnia 2017 r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Grażyna Jaszczuk
Protokolant:	st. sekr. sąd. Anna Sieczkiewicz

przy udziale przedstawiciela Urzędu Skarbowego Danuty Korejwo

po rozpoznaniu w dniu 15 grudnia 2017 r.

sprawy **P. K.**

oskarżonego z art. 54§2 kks w zw. z art. 9§3 kks

na skutek apelacji, wniesionej przez Zachodniopomorski Urząd Skarbowy w S.

od wyroku Sądu Rejonowego w Siedlcach

z dnia 24 maja 2017 r. sygn. akt II K 18/17

wyrok w zaskarżonej części zmienia w ten sposób, że wymierzoną karę grzywny podwyższa do 100 (sto) stawek dziennych; w pozostałej części wyrok utrzymuje w mocy; zasądza od P. K. na rzecz Skarbu Państwa 1000 zł opłaty za obie instancje oraz 20 zł tytułem wydatków postępowania odwoławczego.

Sygn. akt II Ka 575/17

UZASADNIENIE

P. K. został oskarżony o to, że w okresie od 27 grudnia 2013 r. do 7 lipca 2014 r. w S., pełniąc od dnia 14 sierpnia 2013 r. funkcję prezesa zarządu w Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością (...) z siedzibą w S. i na podstawie art. 201 kodeksu spółek handlowych będąc odpowiedzialny i zobowiązany do prowadzenia spraw gospodarczych tej spółki, uchylając się od opodatkowania podatkiem od towarów i usług za listopad 2013 r., nie złożył w ustawowym terminie do 27 grudnia 2013 r. w Zachodniopomorskim Urzędzie Skarbowym w S. deklaracji dla podatku od towarów i usług na formularzu VAT-7, nie deklarując w ten sposób podatku podlegającego wpłacie na rachunek urzędu skarbowego z tytułu dokonanej w listopadzie 2013 r. sprzedaży samochodów ciężarowych i naczep przez co w/w podatek został uszczuplony w kwocie 113.850 zł, tj. o czyn z art. 54 § 2 k.k.s. w zw. z art. 9 § 3 k.k.s.

Sąd Rejonowy w Siedlcach wyrokiem z dnia 24 maja 2017 r.:

I. oskarżonego P. K. uznał za winnego dokonania zarzucanego mu czynu, co stanowi przestępstwo skarbowe z art. 54 § 2 k.k.s. w zw. z art. 9 § 3 k.k.s. i za to na podstawie art. 54 § 2 k.k.s. wymierzył mu karę grzywny w wysokości 60 stawek dziennych ustalając wysokość stawki na 100 złotych;

II. zwolnił oskarżonego z kosztów sądowych, wydatki postępowania przejmując na rachunek Skarbu Państwa.

Apelację od wyroku Sądu I instancji wniósł oskarżyciel publiczny. Zaskarżając wyrok w części orzeczenia o karze, orzeczeniu temu zarzucił rażąco niewspółmierność wymierzonej oskarżonemu P. K. kary grzywny za przestępstwo skarbowe w wymiarze 60 stawek dziennych przy ustaleniu jednej stawki na 100 złotych, podczas gdy okoliczności sprawy, wysoki stopień społecznej szkodliwości czynu, którego sprawstwo przypisano oskarżonemu, a w szczególności, że do chwili obecnej należność publicznoprawna uszczuplona popełnionym przez oskarżonego czynem zabronionym nie została zapłacona, jak również wzgląd na cele zapobiegawcze, jakie kara ma osiągnąć wobec oskarżonego i potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa przemawiają za wymierzeniem oskarżonemu kary surowszej. W konsekwencji tak sformułowanego zarzutu skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku przez wymierzenie oskarżonemu P. K. kary grzywny w wysokości 300 stawek dziennych bez zmiany w zakresie wysokości jednej stawki. W toku rozprawy apelacyjnej oskarżyciel publiczny poparł apelację i wniosek w niej zawarty, dodatkowo oświadczył, że oskarżony nie wpłacił żadnej kwoty celem wyrównania uszczuplenia. Obrońca oskarżonego wniósł o nieuwzględnienie apelacji i utrzymanie zaskarżonego wyroku w mocy, nadto wniósł o zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego na rzecz oskarżonego od Skarbu Państwa.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Wywiedziona w niniejszej sprawie apelacja wobec częściowej zasadności zarzutów podniesionych w jej treści stała się podstawą do wydania orzeczenia o charakterze reformatoryjnym. W pierwszej kolejności wskazać należy, iż w ocenie Sądu Okręgowego, wymierzona oskarżonemu kara nosi cechy rażąco niewspółmierności, jednakże nie w stopniu takim, na jaki wskazuje oskarżyciel publiczny. W treści art. 13 § 1 k.k.s. zostały wskazane ogólne dyrektywy wymiaru kary, środków karnych oraz innych środków. Do katalogu tychże dyrektyw zalicza się: rodzaj i rozmiar ujemnych następstw czynu zabronionego, rodzaj i stopień naruszenia ciężącego na sprawcy obowiązku finansowego, jego motywację i sposób zachowania się, właściwości i warunki osobiste, sposób życia przed popełnieniem czynu zabronionego i zachowanie się po jego popełnieniu, a zwłaszcza gdy czynił starania o zapobieżenie uszczupleniu należności publicznoprawnej lub o jej późniejsze wyrównanie. Analiza pisemnych motywów wyroku wskazuje, że Sąd Rejonowy, podejmując decyzję w przedmiocie sankcji prawnokarnej, zastosowanej względem oskarżonego P. K., miał na względzie wszystkie okoliczności istotne z punktu widzenia wymiaru kary, lecz nie nadał im właściwego znaczenia. Niekwestionowanym w realiach niniejszej sprawy pozostaje fakt, że kwota uszczuplenia, jakiemu uległaby należność publicznoprawna w postaci podatku od towaru i usług jest znaczna, gdyż ponad 70 – krotnie przewyższała wysokość kwoty minimalnego wynagrodzenia brutto, ustalonej na rok 2013 r. Jak słusznie zauważył Sąd Rejonowy, oskarżony jako przedsiębiorca - w tym prezes spółki - powinien mieć świadomość ciężących na nim obowiązków oraz dążyć do ich realizacji. Motywacja sprawcy tego przestępstwa skarbowego, również nie przemawia na jego korzyść, gdyż celem takiego postępowania była chęć zatrzymania w majątku spółki sum pieniężnych, należnych Skarbowi Państwa. Nawet w sytuacji problemów finansowych spółki, oskarżony mógł złożyć wymaganą deklarację w terminie i wnieść o rozłożenie należności na raty, jednakże tego nie uczynił. Nie bez znaczenia dla oceny popełnionego czynu pozostaje zachowanie oskarżonego P. K. po jego popełnieniu. Pomimo upływu znacznej ilości czasu, oskarżony nie wykazał żadnej skruchy z powodu swojego zachowania, nie podjął żadnych starań, mających na celu spłatę zobowiązania podatkowego. Jak słusznie zauważył oskarżyciel publiczny, w treści wywiedzionego środka odwoławczego, wbrew temu co stwierdził Sąd Rejonowy, nie można uznać, iż popełniony przez oskarżonego czyn zabroniony, miał charakter incydentalny. Z informacji z Krajowego Rejestru Karnego wynika bowiem, iż P. K. był uprzednio karany za popełnienie przestępstwa z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. wyrokiem Sądu Rejonowego dla m. st. Warszawy w Warszawie z dnia 19 września 2014 r. Skazanie to nie uległo zatarciu. Za popełnione przestępstwo wymierzono mu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 2 lat tytułem próby oraz karę grzywny w wymiarze 60 stawek dziennych po 10 złotych każda stawka. W świetle tejsze okoliczności, brak jest podstaw do uznania, iż oskarżony respektuje obowiązujące normy prawne, a zachowanie wymierzone przeciwko tymże normom miało charakter jednorazowy. Sąd Okręgowy w pełni podziela twierdzenie, iż przestępstwo popełnione przez oskarżonego P. K. charakteryzuje się znaczną społeczną szkodliwością, gdyż takie zachowania skierowane są przeciwko finansom Skarbu Państwa, a tym samym wszystkim obywatelom. To z należności publicznoprawnych

bowiem głównie pochodzą środki na przeznaczone na funkcjonowanie państwa, w tym także ważnych dziedzin życia publicznego, jak służba zdrowia czy też dbające o bezpieczeństwo - służby mundurowe. Z tego też względu reakcja organu orzekającego na tego typu przestępstwa powinna być zdecydowana i zniechęcająca, zarówno oskarżonego, jak i potencjalnych sprawców do podejmowania takich zachowań w przyszłości. Wszystkie okoliczności wskazane powyżej przemawiały zatem za surowszym ukształtowaniem kary grzywny, aby w istocie - była ona realną dolegliwością dla oskarżonego P. K., a także pełniła funkcje prewencyjne. W ocenie Sądu Okręgowego kara grzywny w wymiarze 100 stawek dziennych po 100 złotych każda stawka będzie stanowiła adekwatną reakcję prawnokarną na popełnione przez oskarżonego przestępstwo. Wymiar kary – proponowany przez oskarżyciela publicznego – zdaniem Sądu Okręgowego jest zbyt surowy. Wprawdzie zachowanie oskarżonego jest naganne, jednakże zaniedbał on ciężące na nim obowiązki jednorazowo, nie składając deklaracji VAT – 7 za jeden miesiąc i nie czynił tego notorycznie. O kosztach postępowania Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 627 k.p.k., ustalając wysokość tych kosztów na podstawie art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych oraz § 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 czerwca 2003 r. w sprawie wysokości i sposobu obliczania wydatków Skarbu Państwa w postępowaniu karnym. Mając powyższe na uwadze, Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 437 § 1 k.p.k. oraz art. 456 k.p.k.